

Antoni Castellà (Barcelona 1970) és vice-president executiu d'Organització d'UDC i diputat de CiU al Parlament català. La federació es troba immersa una de les darreres crisis entre socis. No és la primera, però el to dels retrets entre socis fa que sigui una de les més agudes.

“La novetat: ara en direm ‘casa gran’, del ‘pal de paller’ de Pujol”

Entre CDC i UDC, darrerament, afloren els conflictes: primer, per veure si cal participar en un govern a Madrid o no; ara, pel model de catalanisme... La federació no havia d'evitar-ho, tot això?

—La federació et garanteix un mínim d'òrgans de coordinació, però cada partit té una estructura pròpia, una base ideològica pròpia... Per tant, això fa que, tot i tenir una matriu comuna, segons quins debats es facin, moltes vegades

apareguin discrepàncies, i que es posin en relleu.

Això no és nou, ni és agreujat. És una cosa reiterada i històrica des de l'any 1979, quan —llavors sota la forma de coalició— vam constituir CiU. Si anem a l'hemeroteca, trobarem un munt de moments de tensió entre tots dos partits. Però també costarà de trobar un exemple a Europa en el qual dos partits en coalició preelectoral i postelectoral s'hagi mantingut durant trenta anys. I això també té un pòsit.

Per tant, ara ens trobem en un punt en què tots dos partits discutim com afrontar les pròximes eleccions, però sense oblidar que som la primera força de Catalunya, de manera que té la repercussió mediàtica que té quan hi ha una discrepància.

Dit això, és clar que no és bo que traslladem que hi ha una discrepància per la discrepància, però crec que és bo que hi hagi un debat polític obert, sempre que, com hem fet aquests trenta anys, arribem a un acord.

—Pel to, el soroll d'aquesta crisi, pels retrets entre totes dues formacions, podria arribar a condicionar la relació mútua?

—Per parlar clar: per responsabilitat, no arribarem mai a un trencament a causa d'una picabaralla. El dia, si fos el cas, que aflorés una gran discrepància de fons, de programa, de concepte ideològic, això sí que ens podria dur al trencament.

Ara és cert que el to ha estat prou

alt. De fet, quan llegia el comunicat de Convergència... De fet, en el fons no hi tindria gran cosa a dir, perquè no hi ha gaire contingut. Però, home, el to, fins i tot ratlla la poca educació. Que a qui ha estat el teu soci durant 30 anys li diguis que si t'avorreixes o no, si treballes o no... Home, quan s'adreça un comunicat així no arriba tan sols a la direcció, també arriba a tota la formació, als militants. I quan això no és veritat, sinó tot el contrari, t'emprenyes. Nosaltres reclamem de fa temps d'arremangar-nos per treballar per a les eleccions estatals i deixar de perdre el temps. El to no ha estat correcte, però com que estic convençut que compartim la voluntat de treure uns bons resultats que ens permeti de ser decisius, doncs segur que deixarem els debats per més endavant i reconduïrem les coses.

—Per a Unió, la relació amb Convergència és ara de pausa, a l'espera de la proposta de reformulació del catalanisme que proposa Artur Mas?

—Nosaltres no pretenem mai tenir la raó absoluta, però tenim un punt de vista. És a dir, el debat no l'hem començat nosaltres. En segon lloc, just abans de l'estiu, al CENF [Comissió Executiva Nacional de la Federació], el màxim òrgan de la federació, vam pactar que el principal objectiu de CiU era les eleccions a l'estat espanyol. Fins i tot, vam pactar un document en el qual dèiem com afrontariem les eleccions, els eixos bàsics i el full de ruta per a futurs pactes. Enmig d'això, CDC, legítimament, anuncia que el 2008 té un congrés, i encarrega a alguns dirigents la redacció d'una ponència de partit, en la qual es fa una reflexió interna de si cal repensar o no Convergència i, per tant, el seu model de catalanisme.

A nosaltres ens sembla molt respectable, però creiem que, en un procés preelectoral, això no toca. Dit d'una altra manera, al votant de CiU li hem de dir com acabarà el Congrés de Convergència? O li hem d'explicar quin és el nostre programa i els motius pels quals ens ha de votar o no? Home, ara toca explicar per què creiem que ens han de votar. Qualsevol altre debat ens desvia de l'objectiu. No és si hi estem d'acord o no, ni que no creguem legítim el debat dins de Convergència. Però és que el Congrés és el 2008. Som

al 2007, i ara tenim unes eleccions a les Corts espanyoles. I és estratègic i clau fer-hi un bon resultat.

—Aquest argument, esperar fins després de les eleccions espanyoles per fer els debats polítics, és l'argument que Convergència us va retreure, quan Duran Lleida va parlar de la necessitat de participar o no en un govern a Madrid.

—Sí, però, a veure: aquella qüestió la vam tancar abans de l'estiu. En aquell cas sí que tenia un cert sentit la discussió. Perquè es tractava de decidir si calia que CiU fixés ara o no l'estratègia dels pactes postelectorals.

Ara, jo també dic que davant els electors hem de ser com més transparents millor. Home, no vull ser maliciós, però nosaltres hem criticat moltes altres formacions, especialment a les eleccions al Parlament, perquè no explicaven què farien... Per tant, jo crec que el votant ens pot exigir què farem després de les eleccions.

Però, dit això, penso que ho vam tancar bé, perquè finalment es va establir un acord. I és que per a Unió no és tan important participar en un govern de l'estat. El que és prioritari és dir en quines condicions podem ser decisius a Madrid. Condicionar un govern, votar una investidura, tenir ministres, fer un govern de coalició, etc., tot això són eines, no objectius. Per tant, hem de marcar primer els objectius. I l'acord que vam tancar abans de l'estiu amb Convergència recull aquests objectius.

Primer, desenvolupar plenament i amb calendari establert el nou estatut; en segon lloc, garantir que el model de finançament sigui just per a Catalunya; en tercer lloc, condicionar que la política de l'estat, en un àmbit econòmic, productiu i social, s'apliqui d'acord amb uns criteris de programa. Això són objectius, i a partir d'aquí ja podrem discutir quines són les millors eines perquè això es compleixi.

—I des d'Unió es veu com una bona eina, formar part d'un govern a Espanya?

—Des d'Unió pensem que l'experiència de condicionar des de fora ja l'hem feta, que els resultats van ser substancialment bons, tant en governs del PSOE com del PP, però és veritat que mai no han estat plenament satisfactoris. Per tant, un es planteja per què

el catalanisme polític s'ha de condicionar des de dins, com ha de complir l'estat amb Catalunya. I jo crec que aquest debat sí que toca. De fet, l'hem tingut abans de l'estiu.

Torno a dir que el plantejament de Convergència és legítim, sí. Però és que nosaltres també tenim el congrés del partit el 2008 i, com a secretari d'organització, no crec que ara sigui el moment de nomenar una comissió interna —que seria legítim— per decidir quina ha de ser la posició d'Unió el 2008. Ara toca treballar amb un programa electoral que defensi al màxim els interessos de Catalunya davant l'estat espanyol.

—Aquest debat de les eines, com dèieu, creieu que pot ser un escull important per a les relacions de la federació?

—Jo espero que no. Perquè, en el fons, l'únic que ens pot allunyar són els objectius finals, i jo estic convençut que en això coincidim: que tant Unió com Convergència volem la defensa dels interessos de Catalunya. Per tant, podem tenir un debat intern de quina és la millor eina per a fer-ho.

—Dieu que el problema podria ser un canvi d'objectius. Temeu que Convergència, amb el replantejament del catalanisme que proposa Artur Mas, pugui fer un replantejament d'objectius?

—Espero que no. En un termini mitjà, amb vista a les eleccions, els objectius els tenim tancats i acordats en un comitè executiu, abans de l'estiu. Ara, això que dieu, de l'anomenada *refundació del catalanisme* —que ben bé no sé què vol dir, perquè, ho torno a dir, això és una ponència interna de congrés—, la percepció que en tinc, per algunes converses amb gent de Convergència i pel que s'ha pogut anar coneixent, és que es tracta de fer avui el mateix plantejament que va fer Convergència l'any 74. És a dir, un moviment polític, basat en la defensa de la nació i del catalanisme polític, que aglutina sensibilitats diferents. La novetat: ara en direm *casa gran*, del *pal de paller* de Pujol. Doncs, fantàstic. No ens planteja cap problema respecte a Unió Democràtica.

—Llavors, quin és el problema?

—El que planteja Unió és que no som ningú per dir què ha de ser Convergència, ni tampoc Convergència ha de ser

ningú per dir què és Unió. A Unió, avui, no ens repensem perquè ens vam crear l'any 31 amb un objectiu determinant, que en principi, el mantenim com a vàlid. Som allò mateix que érem l'any 31, amb dos eixos: el nacionalisme i el personalisme comunitari. I aquest és el nostre motiu de ser. Una altra cosa seria que Convergència fes un plantejament que CiU s'ha de transformar en un altre tipus de formació política. Llavors això seria discutible. Però en camp moment no he sentit res d'això ni se'ns ha plantejat res en aquests termes. —Per tant, no és forçar una mica

massa la relació aquesta decisió de no confirmar la candidatura de Duran Lleida com a cap de llista per a les eleccions espanyoles?

—A veure, què ha passat aquests darrers dies? Veient el plantejament de Convergència, que nosaltres hem dit sempre que respectem, hi ha un seguit de coses que porten la direcció d'Unió a dubtar si hem de prendre una decisió en ferm. Convergència fa un plantejament que jo intueixo que és el que he dit abans, però que tampoc no ens ha estat traslladat puntualment, que deriva cap a dir que en una conferència

el 20 de novembre —d'aquí a dos mesos, és molt de temps— s'explicarà el què. A la vegada, surten a la llum uns contactes amb elements com Maragall o Carretero. Per tant, això no deixa de desorientar una mica l'electorat. Nosaltres hem considerat durant molt de temps que un dels nostres adversaris electorals era el senyor Maragall. Ara resulta que el senyor Maragall és molt simpàtic? Doncs, d'acord. Però això ho ha d'explicar algú. Tot això acaba fent que, quan Unió anava a proclamar oficialment el candidat, un dissabte, coincideix amb una escola d'estiu de CDC, feta la setmana passada, en la qual fins i tot es diu que les condicions per a entrar o no en un govern a l'estat s'han d'acord per consens amb el PNB i el BNG; això no ho teníem ni acordat ni discutit. De fet, teníem acordat que no seria així, sinó que seria decisió de CiU. I això no exclou que a Unió tinguem molt bona relació amb el PNB i el BNG. Però a l'hora de la veritat, cadascú actua segons la defensa dels seus interessos nacionals, com és normal. Només cal recordar que la compareixença de Zapatero al Congrés, per donar comptes de tot el drama de les infraestructures, les apagades i més, no es va fer perquè el BNG i el PNB es van abstenir.

Tot plegat fa que, abans de proclamar la candidatura, els socis ens hàgim de posar d'acord sobre què volem defensar.

—I ho podreu fer?

—Home, estic convençut que sí. El que hem de fer es seure a parlar i establir els punts bàsics. Deixar clar que els acords del juliol són vàlids, que CiU és CiU i no pas una altra cosa... Són obvietats, però potser cal refermar-les. Som una formació política que és nacionalista, i que representa una força centrada, d'estabilitat, que té la base de defensa nacional bastida sobre la negociació, el pacte i el progrés. Nosaltres executem una negociació per arribar a pactes, perquè creiem que així fem un pas més, que progressem. Amb l'objectiu final que Convergència el defineix amb allò de la "Catalunya sense límits" o els d'Unió, que els té molt establerts ja des de 1931. Ara, tot això, des de la negociació, el pacte i el progrés.

Enric Rimbau